

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Oboer/12/2017
Identifikačné číslo spisu: 4312209633
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4312209633.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: G. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, J., zast. advokátskou kanceláriou AK Mikolaj s.r.o., so sídlom Košická 56/5590, Bratislava, IČO: 36 855 049, konajúca prostredníctvom konateľa, advokáta Mgr. Dušana Mikolaja, proti povinnému: D. K.t, nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX, B., zast. advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, konajúca prostredníctvom konateľa, advokáta JUDr. Františka Sedlačka, PhD., LL.M., o vymoženie sumy 23.235,74 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13Er/750/2012, na dovolanie povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 11CoE/318/2016-523 z 27. októbra 2016, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie povinného z a m i e t a .
- II. Oprávnený m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice ako súd prvej inštancie uznesením č. k. 13Er/750/2012-464 zo dňa 04.05.2016 zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľnosti. Svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ustanovenia § 62, § 63 ods. 1, 2, § 64, § 65, § 134 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase začatia exekučného konania a ustanovení § 61b ods. 1, § 63 ods. 2, 3, § 243c ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2014.

Z odôvodnenia uznesenia prvoinstančného súdu vyplýva, že exekučným titulom v predmetnej veci je rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 7C/37/2009-126 zo dňa 23.11.2011, ktorým bola odporcovi (v exekučnom konaní v postavení povinného) uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi (v exekučnom konaní v postavení oprávneného) sumu 23.235,74 eur s príslušenstvom.

Exekučné konanie proti povinnému sa začalo dňa 05.06.2012, kedy bol súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávneného zo dňa 01.06.2012 na vykonanie exekúcie na vymoženie vyššie uvedenej pohľadávky. V ten istý deň bol exekútorovi doručený i návrh oprávneného zo dňa 01.06.2012 na zriadenie exekučného záložného práva a súhlas s výkonom exekúcie predajom nehnuteľností vo vlastníctve povinného.

Dňa 26.08.2014 bol súdu prvej inštancie doručený návrh povinného na odklad exekúcie a zastavenie exekúcie predajom nehnuteľnosti - rodinného domu. Okresný súd Levice zastúpený vyšším súdnym úradníkom uznesením č. k. 13Er/750/2012-135 zo dňa 24.10.2014 odklad exekúcie nepovolil a návrh na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľnosti zamietol. V zákonnej lehote podal povinný proti tomuto uzneseniu odvolanie s tým, aby o ňom rozhodol zákonný sudca alebo nadriadený odvolací súd. Vzhľadom k tomu, že proti prvému výroku uznesenia z 24.10.2014, ktorým súd odklad exekúcie nepovolil, odvolanie prípustné nebolo, avšak vo veci rozhodol vyšší súdny úradník, prvý výrok tohto uznesenia sa podaním odvolania zrušil a sudca následne uznesením č. k. 13Er/750/2012-243 zo dňa 03.03.2015 o návrhu povinného na odklad exekúcie opätovne rozhodol tak, že odklad exekúcie nepovolil. Druhým výrokom rozhodol o námietkach povinného proti dražbe nehnuteľnosti (námietkach proti príklepu) tak, že námietky zamietol. Predmetom odvolacieho konania tak zostalo prejednanie odvolania povinného proti výroku uznesenia, ktorým súd zamietol jeho návrh na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľnosti.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením č. k. 11CoE/226/2015-339 zo dňa 30.09.2015 uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 13Er/750/2012-135 zo dňa 24.10.2014 v časti výroku o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľnosti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodov uvedených v odôvodnení predmetného uznesenia.

Po vrátení veci na ďalšie konanie súd prvej inštancie dňa 25.01.2016 vyzval súdneho exekútora, aby súdu oznámil, či povinný počas vedenia exekučného konania dobrovoľne plnil oprávnenému, či za účelom uspokojenia nároku oprávneného došlo k predaju hnutelných vecí, či mal povinný aj iný majetok, prípadne iné nehnuteľnosti a v prípade, ak povinný bol výlučným vlastníkom aj iných nehnuteľností, prečo nedošlo k uspokojeniu z týchto nehnuteľností, súčasne aby uviedol, či povinný počas exekúcie ponúkol, z akého majetku sa má nárok oprávneného uspokojiť.

Súd prvej inštancie vyzval aj povinného, aby oznámil, čo mienil svojím podaním zo dňa 26.08.2014, či žiadal zastaviť exekúciu ako celok alebo zastaviť exekúciu predajom rodinného domu, súčasne aby preukázal, aký mal majetok ku dňu 27.08.2014.

Oprávneného súd prvej inštancie vyzval, aby uviedol, či mu povinný po začatí exekučného konania dobrovoľne plnil, resp. navrhol uspokojenie jeho nároku.

Súd prvej inštancie vykonal aj šetrenie majetkových pomerov povinného prostredníctvom ODI OR PZ Levice, katastrálneho portálu a Centrálného depozitára cenných papierov SR, a. s..

Dňa 04.02.2016 bolo súdu prvej inštancie doručené vyjadrenie oprávneného, v ktorom uviedol, že povinný po začatí exekučného konania oprávnenému neuhradil žiadnu sumu (jediné peniaze, ktoré po začatí exekučného konania oprávnenému prišli, boli peniaze od súdneho exekútora z titulu výťažku z dražby hnutelných vecí). Ďalej uviedol, že povinný po začatí exekučného konania oprávnenému nenavrhol žiadne uspokojenie pohľadávky, a to ani peňažné, ani vecné, preto je oprávnený toho názoru, že povinný vykonáva iba obštrukčné úkony, ktorých cieľom je predlžovanie a marenie exekučného konania.

V dňoch 24.02.2016 a 01.04.2016 bolo súdu prvej inštancie doručené vyjadrenie povinného, v ktorom uviedol, že podaním zo dňa 26.08.2014 mienil vyjadriť svoj nesúhlas so spôsobom vykonania exekúcie formou predaja rodinného domu, a teda žiadal zastaviť exekúciu v časti predaja rodinného domu, pretože má dostatok iného majetku, ktorý by pokryl celú vymáhanú pohľadávku.

Vo vyjadrení, ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 03.03.2016, súdny exekútor uviedol, že povinný odo dňa vydania exekučného titulu dňa 23.11.2011, resp. odo dňa jeho právoplatnosti dňa 25.01.2012 a vykonateľnosti dňa 30.01.2012 dobrovoľne neuhradil ani len časť svojho dlhu. Uviedol ďalej, že v rámci exekučného konania vykonal dňa 06.12.2013 o 9:00 hod. exekúciu dražbou hnutelných vecí a následne, v rovnaký deň o 13:00 hod., exekúciu opätovnou dražbou hnutelných vecí, a to podľa súpisu hnutelných vecí podliehajúcich exekúcii zo dňa 08.06.2012 a oznámenia o dražbe zo dňa 25.11.2013. Keďže dražby boli neúspešné, súdny exekútor postupoval podľa § 126 ods. 3 Exekučného poriadku (ďalej tiež „EP“). Výťažok z predaja hnutelných vecí bol spolu vo výške 15.852,23 eur a po zrážke trov predaja podľa § 127 ods. 1 EP bola oprávnenému vydaná suma 4.715,25 eur započítaná na istinu vymáhanej pohľadávky. Na základe uvedeného v čase, keď súdny exekútor pristupoval k predaju nehnuteľnosti povinného, predstavoval vymáhaný nárok istinu 18.520,49 eur, príslušenstvo v sume 5.179,86 eur, plynúci 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 23.235,74 eur od 02.03.2008 do 30.01.2014, 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 18.520,49 eur od 31.01.2014 do

zaplatenia a trovy exekúcie. K nariadeniu spôsobu vykonania exekúcie predajom nehnuteľností došlo v exekučnom konaní až po výsledku dražby hnutelných vecí a po šetrení ďalšieho majetku povinného. Pretože povinný iným majetkom nedisponoval, oprávnený s prihliadnutím na výšku zostávajúcej istiny v sume 18.520,49 eur ako subjekt regulujúci priebeh exekučného konania udeľovaním súhlasu s predajom nehnuteľnosti a zriadením exekučného záložného práva, jednoznačne udelil pokyn súdnemu exekútorovi, podľa ktorého má v exekúcii pokračovať predajom nehnuteľností povinného. Súdny exekútor vo svojom vyjadrení poukázal aj na skutočnosť, že exekúcia sa vykonáva iba predajom nehnuteľnosti, vo vzťahu ku ktorej bol vydaný exekučný príkaz predajom nehnuteľnosti (18.03.2014) pred takmer 4 mesiacmi od účinnosti novely (01.06.2014), na ktorú poukazoval povinný. Vyslovil názor, že na prebiehajúce exekučné konanie sa nevzťahuje § 243c ods. 1 a 2 EP (prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01. 06. 2016), podľa ktorých sa ustanovenia § 61b ods. 3 a § 200 ods. 2 až 4 použijú na exekučné konania začaté po 31.05.2014 a ustanovenia § 63 ods. 2 a 3 sa nepoužijú, ak ku dňu účinnosti tohto zákona exekútor vykonáva exekúciu predajom nehnuteľnosti. Uviedol tiež, že v danej veci je správne aplikovať ust. § 65 EP, a to predovšetkým vo vzťahu k predaju namietanej nehnuteľnosti. Záverom súdny exekútor uviedol, že oprávnený svojím podaním zo dňa 29.01.2016 vzal späť svoj súhlas na predaj nehnuteľností povinného okrem tých, ktoré boli predmetom dražby, na základe čoho súdny exekútor bezodkladne ostatné nehnuteľnosti odblokoval. Súdny exekútor na preukázanie svojich tvrdení predložil súdu upovedomenie o bezvýslednosti dražby hnutelných vecí zo dňa 30.12.2013, oznámenie oprávneného zo dňa 30.01.2014, ktorým žiadal súdneho exekútora o okamžité pokračovanie v exekúcii predajom nehnuteľností povinného (rodinného domu a súvisiacich pozemkov) a späťvzatie súhlasu oprávneného na predaj nehnuteľností vo vlastníctve povinného s výnimkou nehnuteľností - rodinného domu a súvisiacich pozemkov.

Súd prvej inštancie vlastným šetrením majetkových pomerov povinného ku dňu 27.08.2014 prostredníctvom ODI OR PZ Levice zistil, že povinný nebol vlastníkom motorového vozidla. Šetrením prostredníctvom katastrálneho portálu zistil, že povinný bol ku dňu 27.08.2014 vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území C. B., v katastrálnom území M. O. a v katastrálnom území M. E. T., pričom povinný bol výlučným vlastníkom len nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX a XXXX v katastrálnom území B. (rodinný dom, garáž, zastavané plochy a nádvoria), na LV č. XXX katastrálne územie E. T. (záhrady a orná pôda) a na LV č. XXX a XXXX katastrálne územie O. (zastavené plochy a nádvoria, záhrady, vinice, trvalé trávnaté porasty, orná pôda). Centrálny depozitár cenných papierov SR, a.s. súdu dňa 29.04.2016 oznámil, že povinný bol ku dňu 27.08.2014 majiteľom družstevných podielnických listov v Poľnohospodárskom družstve Rybník v množstve 5 ks, v menovitej hodnote 33,19 eur za kus.

Súd prvej inštancie po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu, najmä vyjadreniami zainteresovaných osôb, ako aj z vykonaných vlastných šetrení zistil, že podanie povinného zo dňa 26.08.2014 je treba posúdiť ako návrh na zastavenie exekúcie v časti predaja nehnuteľnosti - rodinného domu, čo povinný vo svojich vyjadreniach doručených súdu v dňoch 24.02.2016 a 01.04.2016 potvrdil.

Ďalej prvoinštančný súd konštatoval, že exekučné konanie sa začalo dňa 05.06.2012 a dňa 18.03.2014 súdny exekútor vydal exekučný príkaz predajom nehnuteľnosti. Povinný v súvislosti s postupom súdneho exekútora vo svojom návrhu poukazoval na novelizované ustanovenia Exekučného poriadku (§ 61b ods. 1, § 63 účinné od 01.06.2014), avšak súd prvej inštancie dal do pozornosti, že podľa uvedených ustanovení nemožno postupovať, pretože podľa § 243c ods. 1, 2 EP (prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01.06.2014), sa ustanovenia § 61b ods. 3 a § 200 ods. 2 až 4 použijú na exekučné konania začaté po 31.05.2014 a ustanovenia § 63 ods. 2, 3 sa nepoužijú, ak ku dňu účinnosti tohto zákona exekútor vykonáva exekúciu predajom nehnuteľnosti. Nová právna úprava sa na toto exekučné konanie preto nevzťahuje a postupuje sa podľa ustanovení Exekučného poriadku účinného do 31.05.2014. Predmetné exekučné konanie začalo ešte dňa 05.06.2012, pričom súdny exekútor vykonával exekúciu predajom nehnuteľnosti ešte pred dátumom 01.06.2014.

Vo vzťahu k námietke povinného spočívajúcej v tvrdení o tom, že súdny exekútor pri výkone exekúcie zabezpečil podstatne väčší majetok, než ako bola pohľadávka povinného, súd prvej inštancie vykonal rozsiahle šetrenie majetkových pomerov povinného ku dňu podania jeho návrhu na zastavenie exekúcie v časti predaja nehnuteľnosti (teda do 27.08.2014) a zistil, že povinný v tomto čase nebol vlastníkom motorového vozidla, bol majiteľom družstevných podielnických listov v Poľnohospodárskom družstve Rybník v množstve 5 ks v menovitej hodnote 33,19 eur za kus a bol vlastníkom nehnuteľností

nachádzajúcich sa v katastrálnom území C. B. zapísaných na LV č. XXXX a XXXX (výlučný vlastník), v katastrálnom území M. O. (ako spoluvlastník) a v katastrálnom území M. E. T. (výlučný vlastník). Povinný bol výlučným vlastníkom len nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX a XXXX v katastrálnom území B. (rodinný dom, garáž, zastavané plochy a nádvoría, ktoré sú predmetom exekúcie), na LV č. XXX katastrálne územie E. T. (záhrady a orná pôda) a na LV č. XXX a XXXX katastrálne územie O. (zastavené plochy a nádvoría, záhrady, vinice, trvalé trávnaté porasty, orná pôda). Súdny exekútor určil vykonanie exekúcie predajom rodinného domu povinného v súlade s ust. § 64 EP za súhlasu oprávneného.

Na základe vyššie zistených skutočností súd prvej inštancie mal za preukázané, že súdny exekútor pri vykonávaní exekúcie postupoval v súlade so zákonom, pretože Exekučný poriadok (§ 65) dáva súdnemu exekútorovi možnosť výberu, akým spôsobom pohľadávku oprávneného vymôže. Z uvedených dôvodov návrh povinného na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľnosti zamietol.

Na odvolania povinného Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“), po prejednaní veci podľa § 379, § 380 ods. 1, 2, § 383 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C. s. p., uznesením č. k. 11CoE/318/2016-523 zo dňa 27. 10. 2016, prvoinštančné uznesenie podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdil ako vecne správne, stotožniac sa s jeho odôvodnením.

Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že exekučné konanie v danej veci začalo dňa 05.06.2012, kedy bol súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. Jozefovi Burimu, LL.M doručený návrh oprávneného zo dňa 01.06.2012 na vykonanie exekúcie. Dňa 05.06.2012 bol súdnemu exekútorovi doručený súhlas oprávneného zo dňa 01.06.2012 s výkonom exekúcie predajom nehnuteľností povinného s tým, že sa jedná o nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX a č. XXXX v katastrálnom území B. Písomným podaním zo dňa 05.06.2012 súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 7C/37/2009-126 zo dňa 23.11.2011, právoplatný dňa 25.01.2012 a vykonateľný dňa 30.01.2012. Predmetným rozsudkom bola odporcovi (v exekučnom konaní povinnému) uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi (v exekučnom konaní oprávnenému) sumu 23.235,74 eur s 8,5 % úrokom z omeškania ročne od 02.03.2008 do zaplatenia a trovy konania v sume 4.439,76 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa (oprávneného). Dňa 06.06.2012 súd prvej inštancie na základe vyššie označeného exekučného titulu vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie a na vymoženie vyššie uloženej peňažnej povinnosti, vrátane trov súdneho konania, trov právneho zastúpenia v exekúcii a trov exekúcie. Uznesením č. k. 13Er/750/2012-33 zo dňa 07.09.2012, právoplatné dňa 08.07.2013, exekučný súd zamietol námietky povinného zo dňa 21.06.2012 proti exekúcii. Tieto spočívali v tvrdení, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku a zároveň sú tu okolnosti, ktoré bránia jeho vymáhateľnosti. Dňa 24.10.2012 bol exekučnému súdu doručený návrh povinného na odklad exekúcie, o ktorom súd rozhodol uznesením zo dňa 19.08.2013 č. k. 13Er/750/2012-88 tak, že odklad exekúcie nepovolil. Ďalší návrh na odklad exekúcie povinný podal na exekučný súd dňa 26.08.2014 a zároveň žiadal zastaviť exekúciu v časti predaja rodinného domu z dôvodov uvedených v návrhu. O tomto návrhu rozhodol exekučný súd uznesením zo dňa 24.10.2014 tak, že odklad exekúcie nepovolil a návrh povinného na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľnosti zamietol. Účastníci konania boli správne poučení o tom, že proti tomuto uzneseniu (ktoré vydal vyšší súdny úradník) možno podať odvolanie. Povinný v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie proti obidvom výrokom uznesenia zo dňa 24.10.2014. S poukazom na § 374 ods. 4 O. s. p. a § 202 ods. 2 O. s. p. sa tak uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom v časti výroku o nepovolení odkladu exekúcie (proti ktorému odvolanie inak nie je prípustné, ale nakoľko uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, odvolanie prípustné je) zrušilo a o návrhu povinného na odklad exekúcie rozhodol sudca súdu prvej inštancie uznesením zo dňa 03.03.2015 tak, že odklad exekúcie nepovolil. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.06.2015. Predmetom odvolacieho konania tak ostalo prejednanie odvolania povinného proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie (vydaného vyšším súdnym úradníkom) zo dňa 24.10.2014 v časti výroku, ktorým súd zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľnosti (nakoľko sudca súdu prvej inštancie podanému odvolaniu nemienil vyhovieť, preto vec predložil odvolaciemu súdu na rozhodnutie). Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 30.09.2015 č. k. 11CoE/226/2015-339 uznesenie súdu prvej inštancie v časti výroku o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľnosti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že v prípade, ak povinný mienil vyjadriť nesúhlas so

spôsobom vykonávania exekúcie formou predaja rodinného domu, bude povinnosťou exekučného súdu za účelom rozhodnutia o podanom návrhu skúmať, či sú splnené podmienky na výkon exekúcie predajom nehnuteľnosti - rodinného domu, a teda zisťovať, či povinný má alebo nemá dostatok iného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného a následne o podanom návrhu rozhodnúť. Exekučnému súdu odvolací súd uložil vysporiadať sa i s prechodnými ustanoveniami Exekučného poriadku, nakoľko v priebehu exekučného konania došlo k jeho zmene, ktorá sa týkala práve ustanovení o rozsahu exekúcie a o spôsoboch vykonávania exekúcie. Exekučný súd preto jednoznačne musí uviesť, ako posúdil návrh povinného zo dňa 26.08.2014 podľa jeho obsahu, podľa ktorej právnej úpravy ho bude posudzovať a rozhodovať o ňom a prečo, s označením konkrétnych ustanovení Exekučného poriadku. Pokiaľ povinný v podaní zo dňa 26.08.2014 mienil navrhnuť zastavenie exekúcie ako celku, bude povinnosťou súdu zisťovať, či sú splnené podmienky jej zastavenia s poukazom na § 57 a § 58 EP a následne o podanom návrhu opätovne rozhodnúť, s uvedením konkrétnych ustanovení Exekučného poriadku.

Súd prvej inštancie písomným podaním zo dňa 25.01.2016 vyzval súdneho exekútora, aby súdu oznámil, či povinný počas vedenia exekučného konania dobrovoľne plnil oprávnenému, či došlo za účelom uspokojenia nároku oprávneného k predaju hnutelných vecí, či mal povinný aj iný majetok, prípadne iné nehnuteľnosti a v prípade, ak povinný bol výlučným vlastníkom aj iných nehnuteľností, prečo nedošlo k uspokojeniu z týchto nehnuteľností, súčasne aby uviedol, či povinný počas exekúcie ponúkol, z akého majetku sa má nárok oprávneného uspokojiť.

Písomným podaním zo dňa 25.01.2016 súd prvej inštancie vyzval povinného, aby oznámil, čo mienil podaním zo dňa 26.08.2014, či žiadal zastaviť exekúciu ako celok alebo zastaviť exekúciu predajom rodinného domu. Ďalej súd prvej inštancie žiadal povinného, aby preukázal, aký mal majetok ku dňu 27.08.2014. Súd prvej inštancie vyzval aj oprávneného, aby uviedol, či povinný po začatí exekučného konania oprávnenému dobrovoľne plnil, resp. navrhol uspokojenie nároku oprávneného.

Dňa 04.02.2016 bolo súdu prvej inštancie doručené vyjadrenie oprávneného zo dňa 03.02.2016, v ktorom uviedol, že povinný po začatí exekučného konania oprávnenému neuhradil žiadnu sumu (jediné peniaze, ktoré po začatí exekučného konania oprávnenému prišli, boli peniaze od súdneho exekútora z titulu výťažku z dražby hnutelných vecí). Uviedol, že povinný po začatí exekučného konania nenavrhol žiadne uspokojenie pohľadávky, a to ani peňažné, ani vecné, oprávnený je preto toho názoru, že povinný vykonáva iba obštrukčné úkony, ktorých cieľom je predĺžovanie a marenie exekučného konania.

V dňoch 24.02.2016 a 01.04.2016 bolo súdu prvej inštancie doručené vyjadrenie povinného z 22.02.2016 a 30.03.2016, v ktorých uviedol, že podaním zo dňa 26.08.2014 mienil vyjadriť svoj nesúhlas so spôsobom vykonania exekúcie formou predaja rodinného domu, a teda žiadal zastaviť exekúciu v časti predaja rodinného domu, pretože má dostatok iného majetku, ktorý by pokryl celú vymáhanú pohľadávku.

Vo vyjadrení zo dňa 15.02.2016, súdu prvej inštancie doručené dňa 03.03.2016, súdny exekútor uviedol, že povinný odo dňa vydania exekučného titulu dňa 23.11.2011, resp. odo dňa jeho právoplatnosti dňa 25.01.2012 a vykonateľnosti dňa 30.01.2012, dobrovoľne neuhradil ani len časť svojho dlhu. V rámci exekučného konania súdny exekútor vykonal dňa 06.12.2013 o 9:00 hod. exekúciu dražbou hnutelných vecí, následne, v rovnaký deň o 13:00 hod., vykonal exekúciu opätovnou dražbou hnutelných vecí, a to podľa súpisu hnutelných vecí podliehajúcich exekúcii zo dňa 08.06.2012 a oznámenia o dražbe zo dňa 25.11.2013. Keďže dražby boli neúspešné, súdny exekútor postupoval podľa § 126 ods. 3 EP. Výťažok z predaja hnutelných vecí bol vo výške spolu 15.852,23 eur a po zrážke trov predaja podľa § 127 ods. 1 EP bola oprávnenému vydaná suma 4.715,25 eur započítaná na istinu vymáhanej pohľadávky. Na základe uvedeného v čase, keď súdny exekútor pristupoval k predaju nehnuteľnosti povinného, predstavoval vymáhaný nárok istinu 18.520,49 eur, príslušenstvo vo výške 5.179,86 eur, plynúci 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 23.235,74 eur od 02.03.2008 do 30.01.2014, 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 18.520,49 eur od 31.01.2014 do zaplatenia a trovy exekúcie. Konštatoval, že v exekučnom konaní došlo k nariadeniu spôsobu vykonania exekúcie predajom nehnuteľností až po výsledku dražby hnutelných vecí a po šetrení ďalšieho majetku povinného. Z dôvodu, že povinný iným majetkom nedisponoval, oprávnený s prihliadnutím na výšku zostávajúcej istiny v sume 18.520,49 eur ako subjekt regulujúci priebeh exekučného konania udeľovaním súhlasu s predajom nehnuteľnosti a zriadením exekučného záložného práva, jednoznačne udelil pokyn súdnemu exekútorovi, podľa ktorého má v exekúcii pokračovať predajom nehnuteľností povinného v

katastrálnom území B. na LV č. XXXX. a XXXX.. Súdny exekútor vo svojom vyjadrení poukázal aj na skutočnosť, že exekúcia sa vykonáva iba predajom nehnuteľnosti, vo vzťahu ku ktorej bol vydaný exekučný príkaz predajom nehnuteľnosti (18.03.2014) pred takmer 4 mesiacmi od účinnosti novely (01.06.2014), na ktorú poukazoval povinný, ktorá sa ale podľa názoru súdneho exekútora na predmetné exekučné konanie nevzťahuje. Podľa názoru súdneho exekútora, vo vzťahu k predaju predmetnej nehnuteľnosti je správne aplikovať § 65 EP. Súdny exekútor poukázal tiež na to, že oprávnený podaním zo dňa 29.01.2016 vzal späť svoj súhlas na predaj nehnuteľností povinného okrem tých, ktoré boli predmetom dražby, na základe čoho súdny exekútor ostatné nehnuteľnosti bezodkladne odblokoval.

Súd prvej inštancie (jeho zákonný sudca) uznesením č. k. 13Er/750/2012-464 zo dňa 04.05.2016 návrh povinného na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľnosti zamietol.

Odvolačný súd svoje rozhodnutie právne odôvodnil poukázaním na ustanovenia § 61b, § 62, § 63 ods. 1, 2, § 64, § 65, § 134 ods. 1, 3, § 167 ods. 1, 2, 3, § 175 ods. 1, 2, 3 Exekučného poriadku v znení účinnom do 08.08.2012 (teda i v čase predmetného exekučného konania), ďalej na § 61b ods. 1, 3, § 63 ods. 1, 2, 3, § 64 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2014, § 243c ods. 1, 2 EP (prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. júna 2014), § 9a ods. 1, 3, 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2016, ako aj na § 387 ods. 1, 2 C. s. p. a § 470 ods. 1 C. s. p..

V odôvodnení uznesenia odvolačný súd uviedol, že ust. § 61b Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania v predmetnej veci, resp. ust. § 61b ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2014, jednoznačne ustanovuje, že súdny exekútor môže vykonávať exekúciu len v rozsahu rozhodnutím priznanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie. Aj v tomto ustanovení sa prejavila jedna zo základných zásad exekučného práva, podľa ktorej sa exekúcia nemôže vykonať v širšom rozsahu, než ako vyplýva z exekučného titulu a povinnosti nahradiť trovy exekúcie. Z kontextu tohto ustanovenia vyplýva aj vyjadrenie určitej postupnosti exekvovania majetku povinného, a to napriek tomu, že podstatou exekúcie je, že za vynútenie judikovanej pohľadávky ručí povinný celým svojím majetkom. Postupnosť sa prejavuje v tom, že exekútor má predovšetkým exekvovať taký majetok, ktorý z hľadiska jeho hodnoty nie je v zrejmom nepomere k výške vymáhanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie. Len vtedy, ak takýto majetok nie je alebo nie je exekútorom zistený, prípadne iný majetok nestačí na uspokojenie nárokov oprávneného, možno postupovať postihnutím aj takého majetku, ktorého hodnota je v zrejmom nepomere k výške vymáhanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie. Výnimkou z týchto pravidiel je iba prípad, keď sa exekúcia vykonáva predajom hnutelnej veci, ktorá sa nedá rozdeliť, alebo predajom nehnuteľnosti, ktorej hodnota môže byť podstatne vyššia ako výška vymáhanej pohľadávky. Aj v tomto prípade treba dodržať pravidlo, podľa ktorého povinný zrejme nemá iný majetok, ktorý by podliehal exekúcii. Ak má povinný aj iný majetok, ktorý podlieha exekúcii, je v jeho záujme, aby túto skutočnosť oznámil súdnemu exekútorovi a aby tak zabránil exekúcii predajom na dražbe. Povinný môže zabrániť predaju hnutelnej veci alebo nehnuteľnosti na dražbe aj zaplatením pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie. Súdny exekútor musí v každom jednom prípade skúmať pomer medzi vymáhanou pohľadávkou a hodnotou (zjavne trhovou) veci alebo vecí, ktoré mieni exekvovať, pričom posúdenie, či ide o zrejmy nepomer, bude vecou voľnej úvahy, resp. judikatúry exekučných súdov. Taktiež musí skúmať dostatok takého majetku, ktorý bude stačiť na uspokojenie pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie, pričom len takýto majetok sa postihne bez toho, aby sa súčasne exekvoval aj iný majetok. Ak niet takého majetku, až potom môže exekvovať a vykonať exekúciu predajom hnutelnej veci, ktorá sa právne nedá rozdeliť, t. j. bez straty jej funkčnosti, alebo predajom nehnuteľnosti.

Odvolačný súd poukázal na to, že pohľadávka oprávneného podľa predloženého právoplatného a vykonateľného exekučného titulu predstavovala istinu 23.325,74 eur s 8,5 % (stále plynúcim) ročným úrokom z omeškania od 02.03.2008 do zaplatenia a trovy súdneho konania v sume 4.439,76 eur. Oprávnený spolu s návrhom na vykonanie exekúcie predložil súdnemu exekútorovi i súhlas s výkonom exekúcie predajom nehnuteľností v katastrálnom území B., zapísaných na LV č. XXXX (zastavené plochy a nádvoria vo výlučnom vlastníctve povinného v podiele 1/1) a č. XXXX (rodinný dom a garáž v spoluvlastníctve povinného a jeho bývalej manželky v podiele 1/1). Ako vyplýva z predloženého exekučného spisu a vyjadrenia súdneho exekútora zo dňa 15.02.2016, súdny exekútor začal vykonávať exekúciu na vymoženie vyššie uvedenej pohľadávky s príslušenstvom predajom hnutelných vecí, pričom výťažok z tohto predaja bol 15.852,23 eur. Po zrážke trov predaja bola oprávnenému vyplatená suma 4.715,25 eur, započítaná na úhradu istiny vymáhanej pohľadávky. Súdny exekútor upovedomením

zo dňa 30.12.2013 (č. 1. 360 - 361 spisu), upovedomoval oprávneného o bezvýslednosti prvého kola dražby a o bezvýslednosti opätovnej dražby v upovedomení uvedených hnutelných vecí, ktorých odhadná cena bola 31.704,45 eur.

Dňa 12.10.2012 súdny exekútor vydal exekučný príkaz zriadením exekučného záložného práva okrem iného i na nehnuteľnosti v katastrálnom území B. zapísané na LV č. XXXX (ako rodinný dom a garáž v spoluvlastníctve povinného a jeho bývalej manželky v podiele 1/1) a na LV č. XXXX (zastavené plochy a nádvorcia vo výlučnom vlastníctve povinného v podiele 1/1). V tom istom roku súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľností v katastrálnom území B. zapísaných na LV č. XXXX a v januári XXXX vydal upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľností v katastrálnom území B. zapísaných na LV č. XXXX (zastavené plochy a nádvorcia vo výlučnom vlastníctve povinného v podiele 1/1). V čase začatia exekúcie predajom nehnuteľností, teda v roku 2012, resp. 2013, bolo s poukazom na § 61b EP možné vykonať exekúciu len v rozsahu pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu, jej príslušenstva a trov exekúcie (§ 57 ods. 3). Táto zásada však neplatila, ak sa exekúcia vykonávala predajom hnutelnej veci, ktorá sa nedá rozdeliť, alebo predajom nehnuteľnosti (ako v predmetnej veci) a povinný nemá dostatok iného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného. Odvolací súd zdôraznil, že od 01.06.2014 bolo ust. § 61b EP formulované rovnako ako do 31.05.2014, len bolo označené ako § 61b ods. 1 EP, v obsahu tohto zákonného ustanovenia však k žiadnej zmene nedošlo. Uviedol ďalej, že vykonávanie exekúcie predajom hnutelnej veci, ktorá sa nedá rozdeliť alebo vykonávanie exekúcie predajom nehnuteľnej veci, pokiaľ povinný nemá dostatok iného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného, predstavuje výnimku zo všeobecnej zásady platnej v exekučnom konaní (vykonávanie exekúcie len v rozsahu rozhodnutím priznanej pohľadávky).

Odvolací súd tiež konštatoval, že exekučný súd ako súd prvej inštancie v súvislosti s námietkou povinného, že súdny exekútor zabezpečil podstatne väčší rozsah jeho majetku, ako je pohľadávka oprávneného, vykonal podrobné šetrenie majetkových pomerov povinného, z ktorého podľa názoru odvolacieho súdu vyvodil správny záver, že povinný nemá dostatok iného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného. Poukázal na to, že povinný je spoluvlastníkom viacerých nehnuteľností evidovaných ako orná pôda, trvalé trávne porasty, lesné pozemky, vinice, ostatné plochy, záhrady, zastavené plochy a nádvorcia, zapísaných v zadovážených LV v katastrálnom území O. (okrem LV č. XXX - zastavené plochy a nádvorcia, záhrady, vinice, orná pôda, trvalé trávne porasty a LV č. XXXX - orná pôda, záhrady, kde je povinný zapísaný ako výlučný vlastník) a je výlučným vlastníkom nehnuteľností v katastrálnom území E. T. zapísaných na LV č. XXX - záhrady, orná pôda. V súvislosti s nehnuteľnosťami v katastrálnom území O. oprávnený predložil potvrdenie vydané starostom obce dňa 27.11.2014, z ktorého vyplýva, že priemerná cena pozemku je 2.200,- eur za jeden ha; cenu nehnuteľností v katastrálnom území E. T. oprávnený nepreukazoval. Uvedené zistenia, s ktorými sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho uznesenia zo dňa 04.05.2016 riadne vysporiadal, považoval za vecne správne aj súd odvolací.

Odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním exekučného súdu, že povinný nemá dostatok iného, efektívne exekvovateľného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného (resp. jej zostatok) s príslušenstvom a trovami konania, ktorá bola oprávnenému priznaná exekučným titulom. Uviedol, že Exekučný poriadok v znení účinnom od 01.06.2014 sa s poukazom na § 243c ods. 1, 2 EP na predmetné exekučné konanie nepoužije, rovnako nemožno v predmetnej veci aplikovať ust. § 61b ods. 3 EP v znení účinnom od 01.06.2014, nakoľko toto ustanovenie sa s poukazom na § 243c ods. 1 EP v znení účinnom od 01.06.2014 použije na exekučné konania začaté po 31. máji 2014, čo nie je tento prípad, nakoľko exekučné konanie začalo dňa 05.06.2012. Nemožno aplikovať ani § 63 ods. 2 a 3 EP v znení účinnom od 01.06.2014, pretože tieto sa podľa §-u 243c ods. 2 EP v znení účinnom od 01.06.2014 nepoužijú, ak ku dňu účinnosti tohto zákona (01.06.2014) exekútor vykonáva exekúciu predajom nehnuteľností. V predmetnej veci súdny exekútor začal s vykonávaním exekúcie predajom nehnuteľností vedených na LV č. XXXX a č. XXXX v katastrálnom území B. na základe súhlasu povinného zo dňa 01.06.2012 už v priebehu roku 2012, resp. 2013.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd vyslovil, že súd prvej inštancie postupoval správne a v súlade so zákonom, keď návrh povinného na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľností zamietol. Povinný v priebehu doterajšieho exekučného konania napriek svojim tvrdeniam nepreukázal, že má dostatok iného exekvovateľného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného.

Vo vzťahu k listine, na ktorú poukazoval povinný v odvolaní zo dňa 19.05.2016, vypracovanú W. E. P. (znalcom z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností), ktorý odhadoval hodnotu nehnuteľnosti v katastrálnom území O. zapísanej na LV č. XXX, a to pozemku, domovej nehnuteľnosti so súp. č. 207, pivničného domu postaveného v zadnej časti pozemku s vínnou pivnicou ako i inžinierskymi sieťami a murovaným oplatením na 45.000,- eur, ako aj vo vzťahu k ďalšej listine vypracovanej W. K. B. (znalkyňou z odboru poľnohospodárstvo, odvetvie odhad hodnoty poľnohospodárskej pôdy, rastlinná produkcia - všeobecná aj špeciálna), ktorá odhadla hodnotu pozemkov v katastrálnom území O. na 0,40 eur/m² - orná pôda, 0,15 eur/m² - trvalé trávne porasty a v katastrálnom území E. T. na 0,50 eur/m² - orná pôda, mal odvolací súd za to, že na predmetné listiny nebolo možné v odvolacom konaní prihliadnuť, nakoľko nie je v nich uvedený ani dátum vystavenia, nemajú náležitosti znaleckého posudku a nie je v nich uvedené, z čoho znalci pri „odhade“ hodnoty nehnuteľností vychádzali a akým spôsobom dospeli k nimi „odhadovanej“ cene. Ostatné námietky povinného uvedené v jeho odvolaniach zo dňa 19.05.2016 a 01.06.2016, s ktorými sa odvolací súd vysporiadal v jednotlivých bodoch svojho potvrdzujúceho uznesenia, považoval odvolací súd za nedôvodné a bez právneho významu.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 20.01.2017.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný v zákonom stanovenej lehote dovolanie (č. l. 635 - 642), ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. tvrdiac, že uznesenie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že exekúciu vedenú Okresným súdom Levice pod sp. zn. 13Er/750/2012 v časti vedenia exekúcie predajom nehnuteľností zastaví a povinnému prizná nárok na náhradu trov konania.

Vo vzťahu k ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. povinný odvolaciemu súdu vytkol, že vo svojom rozhodnutí nerespektoval judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) R 77/2016. Povinný tvrdí, že jeho manželstvo bolo rozvedené, čím zároveň došlo k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). V danom prípade sa uplatňuje zákonná domnienka v zmysle § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), teda k vyporiadaniu BSM došlo po uplynutí troch rokov od jeho zániku, keďže medzi manželmi nebola uzavretá dohoda o vyporiadaní BSM a žiaden z manželov nepodal návrh na jeho vyporiadanie. Vzhľadom na uvedené bolo BSM v čase rozhodovania odvolacieho súdu vyporiadané a z tohto dôvodu boli manželia už iba podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti (každý v podiele o veľkosti 1/2). Exekúciu preto nebolo možné viesť na spoluvlastnícky podiel druhého manžela, ktorý nebol v žiadnom záväzkoprávnom vzťahu s oprávneným. Odvolací súd však uvedenú skutočnosť žiadnym spôsobom nezohľadnil, rozhodol v rozpore s judikatúrou NS SR a svojím postupom ignoroval jeden zo základných princípov exekučného konania - princíp vykonania exekúcie iba z majetku povinného.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. povinný súdom oboch inštancií vytkol, že nesprávne uzavreli, že návrh povinného na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľností je potrebné zamietnuť, nakoľko povinný údajne nemá dostatok iného exekvovateľného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného. Tvrdí, že pred súdnym exekútorom, rovnako ako aj počas konania pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom opakovane poukazoval na svoj majetok, z exekvovaním ktorého by došlo k uspokojeniu pohľadávky oprávneného a súčasne by pre povinného nepredstavovalo likvidačné opatrenie. Uvedenú skutočnosť však súdny exekútor a súdy oboch inštancií opomenuli a prípustnosťou rozsahu exekúcie voči nemu sa vôbec nezaoberali. Poukázaním na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 5/2000 zo dňa 13.07.2000, právnu teóriu (Ficová S. a kol.: Exekučné konanie, 1. vydanie, C. H. Beck, Bratislava, 2014, s. 29; Števíček M., Ficová S. a kol.: Exekučný poriadok, Komentár, 1. vydanie, OH. Beck, Praha, 2011, s. 125) vyslovil, že súdny exekútor musí postupovať voči povinnému spravodlivo a efektívne, vrátane riadneho uplatnenia princípu proporcionality, a teda exekúcia nesmie povinnému spôsobiť ujmu nad nevyhnutný rozsah. Tvrdí, že súdny exekútor mal povinnosť dôsledne skúmať a speňažiť iný majetok povinného, napriek opakovanej obrane povinného však naň neprihliadol a pristúpil k výkonu exekúcie predajom nehnuteľností, v ktorých povinný trvalo býva. Hoci sa povinný domáhal poskytnutia súdnej ochrany návrhom na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľností, súd prvej inštancie a následne aj súd odvolací namietané skutočnosti ignorovali, v dôsledku čoho v majetkovej sfére povinného postupom súdneho exekútora a súdov oboch inštancií došlo k fatálnym následkom.

Povinný v dovolaní tvrdí, že exekúcia sa musí vykonať v takom rozsahu, aby jeho vlastnícke právo nebolo dotknuté nad nevyhnutnú mieru. S prihliadnutím na jeho základné práva preto bolo nevyhnutné posúdiť otázku primeranosti exekúcie, t. j. pomeru medzi vymáhanou pohľadávkou oprávneného a hodnotou nehnuteľností. Vo vzťahu k problematike primeranosti exekúcie poukázal na nálezy Ústavného súdu Českej republiky (sp. zn. I. ÚS 752/04 zo dňa 31.10.2007 a sp. zn. III. ÚS 1038/08 zo dňa 08.07.2008). Zdôraznil, že istina pohľadávky oprávneného predstavovala ku dňu začatia exekúcie predajom nehnuteľností sumu vo výške 18.520,49 eur a hodnota nehnuteľností 119.000,-eur (podľa znaleckého posudku zabezpečeného súdnym exekútorom), resp. 261.000,-eur (podľa znaleckého posudku zabezpečeného povinným), a teda hodnota nehnuteľností niekoľkokrát prevyšovala vymáhanú pohľadávku oprávneného. Za osobitosť daného prípadu povinný označil, že disponuje značným množstvom iného nehnuteľného majetku (22 listov vlastníctva), ktorý by pokryl celú vymáhanú pohľadávku aj s príslušenstvom a trovami exekúcie, na ktorú okolnosť opakovane poukazoval. Hoci išlo o právne významné tvrdenia, ktoré odôvodňovali záver o neprimeranosti exekúcie voči povinnému, odvolací súd jeho obranu ignoroval a rozhodol spôsobom nezohľadňujúcim zásadu primeranosti exekúcie a zásadu obrany a ochrany povinného a tretích osôb. V tomto smere povinný upriamoval pozornosť najmä na nehnuteľnosti v jeho výlučnom vlastníctve, zapísané na LV č. XXX, k. ú. O., ako aj na spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/2 k nehnuteľnostiam o celkovej výmere cca 100 000 m² zapísaným na LV č. XXXX, k. ú. O., pričom aj vo vzťahu k ďalším nehnuteľnostiam je povinný evidovaný ako podielový spoluvlastník s podielom o veľkosti 1.

Poukázaním na nálezy ÚS SR sp. zn. III. ÚS 260/07 zo dňa 13.12.2007, sp. zn. PL. ÚS 19/09 zo dňa 26.01.2011 a sp. zn. PL. ÚS 67/07 zo dňa 06.02.2008 povinný vyslovil, že predaj rodinného domu vysokej hodnoty, v ktorom má trvalý pobyt a v ktorom majú vytvorené zázemie aj jeho maloleté deti (po rozvode zverené do osobnej starostlivosti matky), je za vyššie opísaných okolností neakceptovateľným postupom. Odvolací súd vôbec neprihliadal na skutočnosť, že vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 18.520,49 eur s príslušenstvom predajom nehnuteľností v hodnote 261.000,-eur bude mať ďalekosiahle dopady na život povinného, hoci existuje reálna možnosť postihnúť iný jeho nehnuteľný majetok. Zdôraznil, že zastavenie exekúcie navrhoval s odvolaním sa na ust. § 61b ods. 1 EP, ktoré bolo do Exekučného poriadku zavedené zákonom č. 280/1999 Z. z. (účinnosť od 09.11.1999). Toto ustanovenie bolo pôvodne označené ako § 61b EP, avšak jeho text sa v nezmenenej podobe nachádza v Exekučnom poriadku už od roku 1999. Novelou Exekučného poriadku, účinnou od 01.06.2014, sa do §-u 61b EP doplnili odseky 2 a 3, čím došlo iba k zmene §-u 61b EP na § 61b ods. 1 EP bez jedinej obsahovej modifikácie. Prechodné ustanovenie § 243c ods. 1 a 2 EP, na ktoré poukázal odvolací súd, sa však ustanovenia § 61b ods. 1 EP podľa názoru povinného nedotýka.

K dovolaniu povinného sa písomným podaním zo dňa 05.05.2017, prvoinštančnému súdu doručeným dňa 09.05.2017 (č. l. 681 - 684), vyjadril oprávnený, ktorý navrhol dovolanie povinného podľa § 447 C. s. p. odmietnuť alebo podľa § 448 C. s. p. zamietnuť, považujúc rozhodnutie odvolacieho súdu za správne. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania z titulu právneho zastúpenia v sume 445,46 eur. Pozornosť dovolacieho súdu upriamil na dodržanie lehoty na podanie dovolania, majúc za to, že toto bolo podané po zákonnej lehote.

K dovolaniu povinného sa písomným podaním zo dňa 24.05.2017, súdu prvej inštancie doručeným dňa 25.05.2017, vyjadril aj súdny exekútor, ktorý namietol opodstatnenosť dovolania majúc za to, že ho povinný podal s cieľom mariť exekúciu. Rovnako ako oprávnený, aj súdny exekútor namietol nedodržanie lehoty na podanie dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.), v napadnutom rozsahu (§ 440 C. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie povinného nie je dôvodné.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (1. júla 2016).

Podľa § 9a ods. 1, 3 a 4 Exekučného poriadku, v znení účinnom od 01.07.2016 do 31.03.2017, teda aj v čase podania dovolania povinného (prvoinštančnému súdu doručené dňa 27.03.2017), ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Na účely tohto zákona sa pojem žaloba podľa povahy veci vykladá ako návrh na vykonanie

exekúcie, námietky proti exekúcii, návrh na zastavenie exekúcie a návrh na odklad exekúcie. Na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.

V danom prípade bolo konanie o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie, začaté pred 1. júlom 2016, teda ešte podľa O. s. p. (návrh doručený exekútorskému úradu dňa 05.06.2012 a v rovnaký deň bola prvoinštančnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie - č. I. 1 až 3 spisu) a aj rozhodnutie prvoinštančného súdu o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľnosti, bolo vydané pred 1. júlom 2016 (dňa 04.05.2016). Na odvolanie povinného rozhodol odvolací súd (potvrdzujúcim) uznesením po 1. júli 2016 (dňa 27.10.2016), a teda už podľa C. s. p. a dovolanie povinného bolo podané tiež podľa C. s. p.. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol C. s. p. ako nový civilný procesný kódex v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou v O. s. p., je potrebné dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie.

V zmysle uvedeného, úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený; pre opačný prístup nedáva Civilný sporový poriadok podklad v žiadnom z jeho ustanovení. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon.

Dovolací súd sa preto v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podaného povinným.

Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Podľa § 357 písm. a/ C. s. p., odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zastavení konania.

Exekučný súd (súd prvej inštancie) uznesením č. k. 13Er/750/2012-464 návrh povinného na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľnosti zamietol, a teda rozhodol negatívne, čo znamená, že nejde o uznesenie uvedené v § 357 písm. a/ C. s. p.. Následne, odvolací súd uznesením č. k. 11CoE/318/2016-523, prvoinštančné uznesenie ako vecne správne potvrdil, ktoré skutočnosti vo svojom súhrne znamenajú, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. v tejto veci je daná.

Dovolací súd v ďalšom, vzhľadom na zásadnú koncepčnú zmenu právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania v novom civilnom procese, upravenom v novom procesnom poriadku, účinnom od 1. júla 2016, vo vzťahu k dovolacím dôvodom vymedzeným povinným jednak podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. (podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), súčasne aj podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. (podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená), upriamuje pozornosť na otázku kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania, uplatnenej dovolateľom aj v predmetnej veci.

Otázka kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania bola riešená v uznesení veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/2/2017 zo dňa

19.04.2017, podľa ktorého kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 C. s. p..

Zásada, podľa ktorej dovolateľ nemôže uplatniť popri sebe viaceré, navzájom protichodné alebo logicky sa vylučujúce dôvody prípustnosti dovolania, sa neuplatňuje iba vo vzájomnom (horizontálnom) vzťahu ustanovení § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p., ale tiež vo vnútri týchto ustanovení [vo vertikálnom usporiadaní jednotlivých dôvodov prípustnosti dovolania v rámci toho istého ustanovenia (samostatne v rámci § 420 C. s. p., a v rámci § 421 C. s. p.)].

S poukazom na § 48 ods. 3 C. s. p. je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senát dovolacieho súdu rozhodujúci v tejto veci záväzný, z dôvodu ktorého sa dovolací súd zaoberal len okolnosťami namietanými povinným vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p..

Povinný vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu odvolaciemu súdu vytkol, že vo svojom rozhodnutí nerespektoval judikatúru NS SR (R/77/2016), ani sa s jeho právnym názorom žiadnym spôsobom nevysporiadal. Dovolací súd po preskúmaní dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, však existenciu namietaného dovolacieho dôvodu nevzhliadol.

Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/257/2012 zo dňa 29.03.2016 (R/77/2016) vyslovil, že ak pred skončením exekúcie došlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov podľa § 149 ods. 4 OZ, môže byť exekúcia vedená len na majetok povinného, hoci pohľadávka oprávneného vznikla za trvania manželstva.

Z obsahu spisu vyplýva, že exekučné konanie v predmetnej veci začalo dňa 05.06.2012 (č. l. 4) doručením návrhu oprávneného zo dňa 01.06.2012 na vykonanie exekúcie voči povinnému na vymoženie sumy 23.235,74 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu (ktorým je rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 7C/37/2009-126 zo dňa 23.11.2011 na č. l. 5), súdneho exekútorovi. Zo spisu tiež vyplýva, že manželstvo povinného bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Levice č. k. 7C/66/2011-109 zo dňa 27.02.2012, právoplatný dňa 11.07.2012 (č. l. 109). V dôsledku uvedeného došlo k zániku BSM a nakoľko (podľa vyjadrenia povinného na č. l. 639) nebola medzi bývalými manželmi uzavretá dohoda o vyporiadaní BSM a ani jeden z bývalých manželov nepodal návrh na jeho vyporiadanie na súd, platí nevyvrátiteľná právna domnienka v zmysle § 149 ods. 4 OZ, podľa ktorého k vyporiadaniu BSM došlo uplynutím doby 3 rokov, a teda dňom 11.07.2015. Vo vzťahu k nehnuteľnostiam to znamená, že počnúc uvedeným dňom sú tieto v podielovom spoluvlastníctve bývalých manželov a ich podiely sú rovnaké.

Z vyjadrenia súdneho exekútora k dovolaniu povinného, ako aj z okolností v súdnom spise vyplýva, že upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. EX 3182/12-M súdny exekútor vydal dňa 07.06.2012 (č. l. 22), následne dňa 12.10.2012 vydal exekučný príkaz zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosti (vrátane namietaných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX a XXXX, nachádzajúce sa v okrese Levice, obec Levice, k. ú. B. (č. l. 70). Dražbu nehnuteľností zapísaných na označených listoch vlastníctva súdny exekútor vykonal dňa 27.08.2014, kedy udelil príklep vydražiteľke s najvyšším podaním, C. S. X. (zápisnica o udelení príklepu pri dražbe nehnuteľnosti na č. l. 128) s tým, že výťažok z dražby 118.700,-eur je uložený na bezúročnom depozitnom účte súdneho exekútora (č. l. 646). Okresný súd Levice uznesením č. k. 13Er/750/2012-601 zo dňa 25.01.2017 príklep zo dňa 27.08.2014 schválil. Z písomného vyjadrenia bývalej manželky povinného na č. l. 228 spisu vyplýva, že s predajom nehnuteľností súhlasila.

Exekúcia (exekučné konanie) končí vymožením pohľadávky, zastavením exekučného konania alebo upustením súdneho exekútora od vykonania exekúcie. Je zrejmé, že k vyporiadaniu BSM došlo dňom 11.07.2015 (uplynutím 3 rokov od jeho zániku v dôsledku rozvodu manželstva rozsudkom zo dňa 27.06.2012, právoplatný dňa 11.07.2012). Príklep na dražbe bol udelený dňa 27.08.2014 a exekučný súd príklep uznesením č. k. 13Er/750/2012-601 zo dňa 25.01.2017, právoplatným dňa 07.02.2017, aj schválil. Z uvedeného vyplýva, že exekútor dražil nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve povinného a bývalej manželky v čase, keď BSM vyporiadané ešte nebolo, navyše za súčasného súhlasu manželky.

Na základe vyššie uvedených skutočností, dovolací súd námietku povinného spočívajúcu v tvrdení, že

odvolací súd v rozpore s judikatúrou NS SR (R/77/2016) nezohľadnil skutočnosť, že exekúciu nebolo možné viesť na spoluvlastnícky podiel bývalej manželky povinného, vyhodnotil za nedôvodnú. Dovolací súd pripomína, že nehnuteľnosti sú vydražené, príklep schválil súd prvej inštancie (uznesením na č. l. 601) a vydražiteľka je zapísaná ako vlastníčka vydraženého rodinného domu a garáže (hoci vo vzťahu k nim sa na návrh povinného vedie na Okresnom súde Levice konanie o určenie vlastníckeho práva, ktorá okolnosť však nemá vplyv na rozhodovanie o opodstatnenosti či neopodstatnenosti námietky povinného v tomto exekučnom konaní.

Dovolací súd pre úplnosť poukazuje na skutočnosť, povinný namietanú okolnosť ani v jednom zo svojich odvolaní (podanom advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o. na č. l. 476 - 480, ani advokátom JUDr. Štefanom Mesárošom na č. l. 481 - 485) neuviedol, povinný ju prvýkrát vzniesol až v dovolaní. Dovolací súd zdôrazňuje, že odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný (§ 380 ods. 1 C. s. p.), pričom rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C. s. p.).

Dovolací súd na margo uznesenia odvolacieho súdu tiež dodáva, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, v súlade s ust. § 220 ods. 2 C. s. p. (ktorá norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní v zmysle § 378 ods. 1 C. s. p.), čím splňa kritériá preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. Pokiaľ odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv povinného ako dovolateľa, nemožno túto okolnosť považovať za porušenie základného práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Dovolací súd v závere vo vzťahu k včasnosti podania dovolania, namietanej tak oprávneným, ako aj súdnym exekútorom v ich vyjadreniach k dovolaniu povinného, poukazuje na nasledovné skutočnosti: Podľa § 427 ods. 1 C. s. p., dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Výplývajú z uvedeného, za rozhodujúcu okolnosť pri posudzovaní včasnosti dovolania považuje nový procesný predpis doručenie rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu, teda nie právoplatnosť tohto rozhodnutia, ako tomu bolo v predchádzajúcom O. s. p.. Povinný bol v odvolacom konaní zastúpený dvomi právnymi zástupcami (advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o. na základe plnomocenstva z 05.03.2015 na č. l. 282 spisu, ako aj ďalším advokátom JUDr. Štefanom Mesárošom na základe plnomocenstva z 30.09.2015 na č. l. 335), ktorú okolnosť Občiansky zákonník ani Občiansky súdny poriadok (obidva právne predpisy účinné v čase podania odvolaní), nevyučovali. JUDr. Mesárošovi bolo uznesenie odvolacieho súdu doručené dňa 20.01.2017 a advokátskej kancelárii SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o. dňa 23.01.2017 (doručenky pripojené k č. l. 548 spisu). Lehota na podanie dovolania povinným v zmysle § 427 ods. 1 C. s. p. (2 mesiace od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu poslednému z právnych zástupcov povinného) tak uplynula dňa 23.03.2017, v ktorý deň bolo dovolanie povinného podané advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o. (na základe splnomocnenia zo dňa 07.03.2017 na č. l. 643) na príslušnej pošte (obálka, v ktorej bolo dovolanie doručené prvoinštančnému súdu, je pripojená k č. l. 645 spisu). Vychádzajúc z uvedených skutočností dovolací súd uzatvára, že dovolanie povinného podmienku včasnosti jeho podania splňa.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že Krajský súd v Nitre svojím uznesením č. k. 11CoE/318/2016-523 zo dňa 27.10.2016 rozhodol vecne správne, preto dovolanie povinného ako nedôvodné podľa § 448 C. s. p. zamietol.

O trovách odvolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 251 a nasl. C. s. p. tak, že nárok na ich náhradu voči povinnému má oprávnený ako úspešný účastník konania s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.